

De Zeezwaluwenmoord.

In den polder het Noorden op Texel nestelen dit jaar slechts enkele tientallen van Zeezwaluwen (de gewone en de zilvergrijze) in plaats van de honderden van vroeger. Dit is in hoofdzaak te wijten aan de schandelijke vogelmoord door schutters uit Den Helder en van Texel zelf. Van de nu aanwezige legsels en jongen zal ook wel meer dan de helft verongelukken, doordat de verzorgers worden doodgeschoten.

Het is meer dan ergerlijk, dat zoo iets in Nederland gebeuren kan. Het bewijst, dat de schoonheden van de natuur door ons volk nog maar bitter weinig worden gekend en gewaardeerd. In een werkelijk beschaafde samenleving zouden zulke dingen niet kunnen gebeuren.

JAC. P. TH.

Over visschen en nog wat.

Behandel de dieren met zachtheid.

In No. 1 en 2 van den 13^{den} jaargang van *D. L. N.* worden de lezers vergast op een artikel over visschen van de hand des heeren R. Lanjouw.

Ik gun iedereen, ook den heer L., een plezier, maar ik kan mij gewoonweg niet voorstellen, dat een natuur-liefhebber — want als zoodanig wil toch de heer L. beschouwd worden — zijn vermaak kan vinden in de door en door wreede „sport”, die men visschen noemt. Men begrijpe mij wel, ik bedoel niet het visschen als beroep, als broodwinning, maar het visschen zoogenaamd uit liefhebberij.

Wat zoo'n vischpartijtje voor de arme slachtoffers beteekent, wordt u duidelijk genoeg uit de gedetailleerde beschrijving, die de heer L. van zijn uitstapjes, zijn vermaken geeft.

De heer L. heeft met levende Krabben op baars gevischt, en hoewel ik niet precies weet, hoe dat in zijn werk gaat, geloof ik toch wel te mogen zeggen, dat het synoniem is met levende Krabben langzaam dood martelen.

De heer L. heeft levende wormen aan een draad geregen met behulp van een stopnaald, die overlans door het gehele lichaam van het dier werd gehaald. De heer L. is er „wee” van geworden; dat kan ik best begrijpen, alleen snap ik niet, dat hij deze in-wreede taak tot het eind toe heeft kunnen volbrengen. 't Is waar, 't zijn maar nietige aardwormen; maar zoude deze dieren ook geen gevoel hebben? 't Is maar goed, dat den heer L. althans deze manier van visschen niet meer bevalt.

De heer L. heeft op aal gevischt en nog wel op zijn standplaats als onderwijzer, dus hoogstwaarschijnlijk onder het oog zijner leerlingen. Dat werkt zeer opvoedend! Hoe kan de heer L. zijn leerl. het verkeerde van nestjes uithalen en van andere wreede handelingen tegenover de dieren onder het oog brengen, als hij zelf zich aan dergelijke wreedheden schuldig maakt? Want dat „op aal visschen” blijkt alles behalve onschuldig. „De haken moeten niet te groot zijn, want een aal heeft een klein bekje; maar sterk, want als het beest zich gevangen voelt, doet het alle moeite om zich los te scheuren en wringt het zich overal door en om.” Geen wonder, mijnheer L., het arme dier lijdt ontzettende pijnen, en ook een aal heeft gevoel, al is het niet menschenlijk.

De heer L. heeft geleerd, „hoe onder die vaak zoo kalmen, effen en vriendelijken waterspiegel een geheele, helaas nog zoo weinig bekende wereld van de meest verschillende wezens leeft”; doch ik betwijfel, of de heer L. wel een zuiver beeld heeft gekregen van die waterwereld en hare bewoners; niet veel meer dan een voorstelling van spartelende visschen, die zich in hun doodstrijd aan zijn hengel in allerlei bochten wringen. Als de kennis van die waterwereld op diè manier moet worden verkregen, zou ik geneigd zijn het woord „helaas” te vervangen door „gelukkig”. Maar ik geloof, dat men nog wel op een minder onmenschenlijke wijze sloot en plas kan bestudeeren.

Sommigen, velen wellicht, zullen mij beschuldigen van overdrijving, van sentimentaliteit; doch als men zich een dergelijke manier van „natuursport” goed voorstelt, zal elk oprecht bewonderaar en liefhebber van het natuurleven het met mij eens zijn, dat zulk onnoodig en louter uit tijdverdrijf martelen van dieren sterk is af te keuren. En hoewel de redactie het stuk van den heer L., dat eigenlijk niet in *D. L. N.*, maar in een of ander Visschersblad thuis behoort, heeft opgenomen, meen ik toch met eenigen grond te kunnen beweren, dat zij het niet met volle instemming gelezen en geplaatst heeft. En met meer grond durf ik beweren, dat ook het meerendeel der lezers niet erg ingenomen zijn met het artikeltje.

Den Haag.

C. A. GERRITSEN JR.

Spatieering van mij. G.

Wij kunnen deze kwestie niet in een paar regeltjes afhandelen en zullen daarom gaarne gedurende eenigen tijd een plaatsje openhouden voor aanval en verweer.

Wat nu de redactie van ons Tijdschrift betreft, deze is over het algemeen sterk tegen het noodeloos dooden of kwetsen van planten of dieren. Wij verzamelen weinig of in 't geheel niet en zoeken onze kracht in den omgang met de planten en dieren zooals ze leven in de vrije natuur. Toch zijn we dankbaar, dat er eenige vlijtige en accurate menschen zijn die wel verzamelen, want die hebben ons vaak geholpen als we verlegen zaten met een teekening of om de een of andere bijzonderheid die we verzuimd hadden te registreeren. Om dezelfde reden wenschen we, dat er veel en veel betere musea komen.

En nu het hengelen. Een onzer staat ongeveer op het zelfde standpunt als schr.; ikzelf heb in mijn zondige jeugd veel, en gaarne, en met succes gehengeld en doe het nog wel eens af en toe. Ook kan ik best begrijpen, dat zeer veel uitstekende menschen met genoeg gevischt hebben. Het is in dit verband niet noodig een scheiding te maken tusschen beroepsvisschers en sporthengelaars. De motieven van de laatste staan vaak hooger dan die der eerste en hun methode is zelfs minder wreed en moordend. Ook kunnen hengelaars, die op snoek en baars visschen, gelden als actieve beschermers van de overige waterbewoners. Wie goed hengelt, slaat de haak door de kraakbeenige bovenlip van zijn visch en dat doet weinig of geen pijn. Allemaal verzachtende omstandigheden.

Wat mij echter 't meest doet berusten, is de overweging dat alle groote initiateurs van het genieten van de natuur, zooals wij dat tegenwoordig beginnen te doen, echte hengelaars geweest zijn. Denk maar eens aan Isaac Walton, Richard Jefferies, Sir Herbert Maxwell, John Burroughs en zelfs Thoreau. Dat is goed gezelschap, om mee uit hengelen te gaan.

En nu, over en weer maar eens flink de waarheid gezegd, maar niet langdradig worden!

JAC. P. THIJSSSE.

Mol en Konijn.

Is het volgende door mij waargenomen feit iets dat meer voorkomt?

Op het grasveld voor ons huis zag ik heden een konijn razend rondspringen. Hij scheen iets in den bek te hebben, iets zwarts, op de manier als een kat een muis beet heeft. Het bleek een mol, en ik vermoed, dat eigenlijk deze het konijn beet had, dat hem misschien al gravende gestoord had. Hoe het zij, het konijn schudde den mol af, bleef even beduusd zitten kijken, en nam bij een beweging van den mol haastig de vlucht, waarop de mol van zijn kant zich met groote snelheid ondergroef. Zou mijn verklaring van storen en verweer de juiste zijn, of hebben mol en konijn meer iets met elkaar? Het was de eerste maal, dat ik zoo iets zag.

»Dennenoord«, *Wapenvelde*.

HENRIËTTE M. J. BOK.